

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6Sžo/14/2014                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 4013200448                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 25.03.2015                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Adamcová           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2015:4013200448.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu : ALTERNATÍVA, s.r.o., Kossúthovo nám. 12, Komárno, zastúpeného advokátkou Mgr. Cyntiou Takács Szalai, M. R. Štefánika 6, Komárno, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia - Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 21. marca 2013, č. SK/0782/99/2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/53/2013-46 z 26. novembra 2013, jednomyseľne takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/53/2013-46 z 26. novembra 2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

### Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre (ďalej v texte rozsudku len „prvostupňový súd“ alebo „krajský súd“) napadnutým rozsudkom podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0782/99/2012 z 21.03.2013, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie - Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre pre Nitriansky kraj zo dňa 21. 09. 2012, č. P/0237/04/12. Prvostupňový správny orgán uvedeným rozhodnutím žalobcovi pre porušenie povinnosti podľa ust. § 4 ods. 1 písm. h/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 250/2007 Z.z.“ alebo „zákon o ochrane spotrebiteľa“) v nadväznosti na ustanovenie § 8a ods.1 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 182/1993 Z.z.“) - v zmysle ktorého predávajúci je povinný zabezpečiť poskytovanie služieb v bežnej kvalite, nakoľko v čase kontroly dňa 27.06. 2012 bolo pri šetrení podnetu č. 72/2012 zistené, že účastník konania neposkytoval správcovské služby v bežnej kvalite a to tým, že preukázateľne nedoručil spotrebiteľovi, a to ani do času kontroly, schválenú zmluvu o výkone správy zo dňa 30.11.2007, pričom

v zmysle ustanovenia § 8a ods.1 zák.č. 182/1993 Z.z., je správca povinný schválenú zmluvu o výkone správy doručiť každému vlastníkovi bytu a nebytového priestoru v dome, za čo uložil žalobcovi podľa § 24 ods. 1 zák.č. 250/2007 Z.z. pokutu vo výške 600 € s povinnosťou zaplatiť ju do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že je nesporné, že zákon o ochrane spotrebiteľa sa vzťahuje nielen na predaj výrobkov, ale i na poskytnutie služieb podľa zákona č. 182/1993 Z. z., a teda i žalobca ako poskytovateľ správcovských služieb je povinný postupovať v intenciách týchto zákonov. V predmetnej veci bolo zistené, že poskytovaním týchto služieb (okrem iného zabezpečovaním správy, prevádzky, údržby a opráv týkajúcich sa spoločných častí a zariadení domu) žalobcu poverili vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome súp. č. 784, Petöfiho 6 - 18 v Komárne v zmluve o výkone správy s dátumom 30. 11. 2007, uzavretej medzi žalobcom ako správcom a vlastními bytov. Táto zmluva bola schválená nadpolovičnou väčšinou vlastníkov všetkých bytov a nebytových priestorov v dome, čo vyplýva i z inšpekčného záznamu zo dňa 27. 06. 2012. Povinnosťou správcu potom bolo schválenú zmluvu alebo jej zmenu doručiť každému vlastníkovi bytu a nebytového priestoru v dome, pričom žalobca túto svoju povinnosť v priebehu správneho konania ani v podanej žalobe nespochybnil. Tvrdil však, že povinnosť doručiť zmluvu si splnil, a to i vo vzťahu k vlastníkovi bytu D.. Prvostupňový súd uviedol, že zákon č. 182/1993 Z. z. v ust. § 8a ods. 1 odkazuje pri doručovaní zmluvy na ust. § 46 O.s.p. a žalobca mal teda pri doručovaní zmluvy vlastníkovi bytu D. postupovať v súlade s týmto zákonným ustanovením, čo znamená, že zmluvu mu mal doručiť v jeho byte, mieste podnikania, na pracovisku alebo kdekoľvek by bol adresát zastihnutý. Žalobca žiadnu listinu, ktorou by preukázal doručenie, resp. pokus o doručenie zmluvy vlastníkovi bytu v priebehu správneho konania, nepredložil. Pokiaľ zástupkyňa žalobcu dňa 27. 06. 2012 do inšpekčného záznamu uvádzala, ako žalobca postupuje v prípade, ak zmluva o výkone správy nie je doručená vlastníkovi bytu osobne a predložila i výzvu (bez uvedenia adresáta, bez dátumu a s tým, že adresát sa má dostaviť v bytovej záležitosti), toto ani podľa názoru súdu nebolo možné považovať za dôkaz preukazujúci doručenie alebo pokus o doručenie zmluvy vlastníkovi bytu D. Podľa názoru súdu, dôvodne potom správny orgán prvého stupňa v podaní zo dňa 24. 08. 2012 žalobcovi oznámil začatie správneho konania pre porušenie ust. § 4 ods. 1, písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z. v nadväznosti na ust. § 8a ods. 1, zák. č. 182/1993 Z. z., nakoľko žalobca, pokiaľ nedoručil vyššie uvedenú zmluvu vlastníkovi bytu, porušil svoju povinnosť poskytovať správcovske služby v bežnej kvalite, ktorá povinnosť mu ako poskytovateľovi týchto služieb vyplýva z ust. § 4 ods. 1, písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z.

Pokiaľ žalobca v správnom konaní ako dôkaz predkladal čestné vyhlásenie zo dňa 05. 09. 2012, toto i podľa názoru súdu nebolo možné považovať za relevantný doklad preukazujúci doručenie zmluvy alebo neúspešný pokus o jej doručenie. Predovšetkým v súvislosti s týmto dokladom súd opätovne poukázal na ust. § 46 O.s.p., v zmysle ktorého je potrebné postupovať pri doručovaní zmluvy, pričom žalobca takto nepostupoval, nakoľko z čestného vyhlásenia nie je zrejmé ani to, kedy zamestnankyňa žalobcu E. T. „vyhľadala“ vlastníka bytu D. a toto jej jednostranné vyhlásenie nie je dôkazom, že vlastník bytu odmietol zmluvu prevziať. Pokiaľ žalobca v podanej žalobe ako i v priebehu správneho konania tvrdil, že účinky doručenia nastali dňom bezdôvodného odopretia prijatia písomnosti (zmluvy), súd k tomu považoval za potrebné uviesť, že v priebehu celého správneho konania žalobca nepreukázal, kedy adresát písomnosť odmietol bezdôvodne prevziať. Tento dátum nie je uvedený ani v čestnom vyhlásení zamestnankyne žalobcu zo dňa 05. 09. 2012, ani vo vyjadreniach žalobcu, resp. jeho zástupkyne podaných v priebehu správneho konania. Prítom v prípade bezdôvodného odopretia prijatia písomnosti je dôležitý práve deň, keď k nemu došlo, pretože tento deň sa považuje za deň jej doručenia. Taktiež z čestného vyhlásenia zo dňa 05. 09. 2012 nie je zrejmé, kedy a akú výzvu vložila zamestnankyňa žalobcu do poštovej schránky, pretože k čestnému vyhláseniu žiadna výzva adresovaná D. nebola pripojená. Za dôkaz výzvy, aby sa tento vlastník bytu dostavil k žalobcovi za účelom prevzatia zmluvy o výkone správy, nemožno považovať nevyplnenú predtlač výzvy, ktorú žalobca preložil k inšpekčnému záznamu zo dňa 27. 06. 2012. S poukazom na uvedené potom i podľa názoru súdu, žalobca nevedel preukázať, že si splnil svoju zákonom stanovenú povinnosť, a to doručiť zmluvu o výkone správy vlastníkom bytov, konkrétne vlastníkovi bytu D., čo malo za následok začatie správneho konania pre porušenie ust. § 4 ods. 1, písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z., nakoľko žalobca porušil svoju povinnosť poskytovať správcovske služby v bežnej kvalite a rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa zo dňa 21. 09.

2012 mu bola uložená pokuta 600 eur, ktorej výšku v podanej žalobe ani nenamietal, pričom žalovaný toto rozhodnutie dňa 21. 03. 2013 potvrdil ako vecne správne.

Vychádzajúc zo žalobcom tvrdených dôvodov nezákonnosti týchto rozhodnutí uvedených v žalobe, krajský súd dospel k záveru, že správne orgány vo vzťahu k žalobcovi postupovali v súlade s vyššie citovaným zákonom, ako i zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov. V postupe správnych orgánov vo vzťahu k žalobcovi súd nezistil žiadne pochybenia, ani porušenie základných pravidiel a zásad správneho konania. Rozhodnutie žalovaného zo dňa 21. 03. 2013, ako i rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 21. 09. 2012 podľa názoru súdu vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, pričom správne orgány sa predmetnou vecou dôsledne zaoberali a v zmysle zákona i rozhodli. Záver, ktorý urobil správny orgán prvého stupňa zo zistených skutkových okolností v rozhodnutí zo dňa 21. 09. 2012 a žalovaný ustálil v žalobou napadnutom rozhodnutí zo dňa 21. 03. 2013, zodpovedá zásadám logického myslenia, pričom správne orgány svoje rozhodnutia i dostatočne vyargumentovali.

Krajský súd zároveň poukázal na skutočnosť, že aj keď považuje rozhodnutia oboch správnych orgánov za vecne správne a dôvodné, pri ich vyhotovovaní došlo k chybe v písaní, resp. k inej zrejmej nesprávosti, čo však nie je dôvodom na zrušenie rozhodnutí, ako sa toho domáhal žalobca v podaní zo dňa 02. 09. 2013, ktorým dopĺňal dôvody žaloby zo dňa 24. 05. 2013.

Súd nemal pochybnosť v tom, že pokiaľ žalobca nepreukázal doručenie zmluvy o výkone správy vlastníkov bytu D. porušil tým svoju povinnosť vyplývajúcu z ust. § 4 ods. 1, písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a pre porušenie tohto zákonného ustanovenia sa proti nemu začalo i správne konanie, čo výslovne vyplýva i z oznámenia o začatí správneho konania zo dňa 24. 08. 2012. Preto pokiaľ správny orgán prvého stupňa použil vo výrokovej časti svojho rozhodnutia ust. § 4 ods. 1 písm. h/ vyššie citovaného zákona (predávajúci je povinný zabezpečiť predaj výrobkov a poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné použitie), ale zároveň uviedol, že predávajúci je povinný zabezpečiť poskytovanie služieb v bežnej kvalite, a tomuto zodpovedá i celý kontext jeho odôvodnenia, súd bol toho názoru, že došlo k chybe v písaní, resp. k inej zrejmej nesprávosti, ktoré však nemôžu byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia a ktoré je možné odstrániť postupom podľa ust. § 47 ods. 6 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov. V tejto súvislosti krajský súd pripomenul tiež žalobcovi, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 17. 12. 2002 v konaní pod sp. zn. 4Sž/98-102/2002).

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

## II.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie, a to z dôvodu, že podľa jeho názoru sa súd prvého stupňa nevysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a nesprávne posúdil zákonnosť a správnosť rozhodnutia a postupu žalovaného, ako i správneho orgánu prvého stupňa. Uviedol, že správne orgány pri vyvodení zodpovednosti za porušenie povinnosti vyplývajúcej z ust. § 4 ods. 1 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa voči nemu postupovali a rozhodli v rozpore so zákonom, keďže svoju povinnosť vyplývajúcu z ust. § 8a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. - doručiť schválenú zmluvu o výkone správy vlastníkov bytu, splnil. Žalobca namietal, že súd prvého stupňa sa vôbec nevyrovnal s jeho podstatnou argumentáciou uvedenou v žalobe, ktorá sa týkala právnej fikcie doručenia v prípade bezdôvodného odopretia prijatia zásielky (zmluvy o výkone správy) jej adresátom (vlastníkom bytu) a nedostatočného zistenia skutočného stavu veci žalovaným, ako aj správnym orgánom prvého stupňa v tomto smere.

Žalobca vytýkal súdu prvého stupňa, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, ako posúdil po právnej stránke fikciu doručenia podľa § 50 O.s.p. a jej vzájomný vzťah k ust. § 46 O.s.p. Naďalej tvrdil, že ho nemožno viniť z nedoručenia zmluvy o výkone správy zo dňa 30.11.2007 vlastníkov bytu, pretože bezdôvodným odopretím prevzatia zmluvy zo strany Pavla Trávníčka nastali účinky doručenia. Podľa názoru žalobcu uvedený spôsob doručenia zmluvy (t.j. uplatnenie fikcie doručenia podľa § 50

O.s.p.) nie je v rozpore s ust. § 46 O.s.p. Vzhľadom na uvedené žalobca mal za to, že odôvodnenie súdu v tejto časti nie je dostatočne presvedčivé, pretože neposkytuje adekvátny podklad na ním prijatý právny názor o nedodržaní postupu podľa § 46 O.s.p. pri doručení zmluvy žalobcom.

Žalobca namietal, že súd prvého stupňa v súvislosti so skutočnosťami týkajúcimi sa doručenia zmluvy o výkone správy sa obmedzil iba na konštatovanie, že žalobca žiadnu listinu, ktorou by preukázal doručenie, resp. pokus o doručenie zmluvy vlastníčkovi bytu, v priebehu správneho konania nepredložil. Tento svoj záver súd prvého stupňa doplnil tým, že žalobcom predložené listiny (t.j. výzvu priloženú k inšpekčnému záznamu z 27.06.2012 a čestné vyhlásenie zamestnankyne žalobcu z 05.09.2012) ani podľa jeho názoru nemožno považovať za dôkaz preukazujúci doručenie alebo pokus o doručenie zmluvy o výkone správy vlastníčkovi bytu D. Žalobca ohľadne čestného vyhlásenia naďalej zastával názor, že správne orgány nemali dôvod spochybniť hodnovernosť čestného vyhlásenia zamestnankyne žalobcu zo dňa 05.09.2012. V tejto súvislosti opakovane poukázal na to, že pokiaľ správne orgány mali za to, že čestné vyhlásenie v konkrétnej situácii nie je postačujúce namiesto dôkazu, mali by svoje rozhodnutie v tomto smere jednak presvedčivo odôvodniť, jednak by mali v súlade so zásadou materiálnej pravdy, z úradnej povinnosti vykonať ďalšie dokazovanie za účelom objasnenia žalobcom tvrdených skutočností (napr. výsluchom zamestnankyne žalobcu alebo vlastníka bytu ohľadne pokusu o doručenie zmluvy). Podľa názoru žalobcu ani skutočnosti uvedené v odôvodnení súdu, že v čestnom vyhlásení zamestnankyne žalobcu zo dňa 05.09.2012 nie je uvedený dátum bezdôvodného odopretia prijatia zmluvy a že k nemu nebola pripojená žiadna výzva, nespochybňujú hodnovernosť predmetného čestného vyhlásenia. Pre úplnosť žalobca uviedol, že jeho zamestnankyňa E. T. vyhľadala vlastníka bytu D. za účelom doručenia zmluvy o výkone správy a vlastníak bytu bezdôvodne odmietol prevziať predmetnú zmluvu dňa 05.12.2007.

Podľa názoru žalobcu argumentácia súdu týkajúca sa absencie dátumu bezdôvodného odopretia prijatia zmluvy svedčí práve o tom, že skutočný stav vecí nebol úplne a presne zistený. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa mal vykonať dokazovanie v zmysle § 250l ods. 2 O.s.p., napr. dôkazmi označenými žalobcom vo vyjadrení zo dňa 02.09.2013 (t.j. výsluchom zamestnankyne žalobcu alebo vlastníka bytu ohľadne pokusu o doručenie zmluvy).

Na záver žalobca poukázal na to, že súd prvého stupňa ako i správne orgány by mali z hľadiska dátumu doručenia zmluvy (resp. dátumu domnelého porušenia povinnosti podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa žalobcom) vykonať rozsiahle dokazovanie aj vzhľadom na ust. § 24 ods. 7 zákona o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého „Pokutu možno uložiť do jedného roku odo dňa, keď orgán dozoru zistil porušenie povinnosti podľa tohto zákona, najneskôr do troch rokov podľa odsekov 1 a 3 a do desiatich rokov podľa odseku 2 odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo.“

Je síce pravdou, že zákon č. 182/1993 Z.z. neupravuje lehotu na doručenie zmluvy o výkone správy vlastníkom bytov, avšak z dikcie ust. § 8a zákona č. 182/1993 Z.z. možno predpokladať, že žalobca bol povinný doručiť zmluvu o výkone správy bez zbytočného odkladu po jej schválení. S poukazom na to, že zmluva o výkone správy bola schválená dňa 30.11.2007 (t.j. žalobca mal povinnosť doručiť zmluvu na konci roka 2007, resp. na začiatku roka 2008) a správny orgán prvého stupňa uložil žalobcovi pokutu rozhodnutím sp. zn. P/0237/04/12 zo dňa 21.09.2012, žalobca tvrdil, že uloženie pokuty vo výške 600 € za porušenie povinnosti podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa treba považovať za nezákonné aj z toho dôvodu, že v čase vydania rozhodnutia o uložení pokuty už uplynula trojročná objektívna (prekluzívna) lehota podľa ust. § 24 ods. 7 zákona o ochrane spotrebiteľa.

Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací zmenil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/53/2013-46 zo dňa 26.11.2013 tak, že zruší rozhodnutie žalovaného sp. zn. SK/0782/99/2012 zo dňa 21.03.2013, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa sp. zn. P/0237/04/12 zo dňa 21.09.2012 a vec vráti na ďalšie konanie.

V prípade úspešnosti, žalobca navrhol priznať mu náhradu trov odvolacieho, ako aj prvostupňového konania, výšku ktorých špecifikoval.

### III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Uviedol, že s námietkami žalobcu sa riadne vysporiadal nielen v druhostupňovom rozhodnutí, ale aj vo vyjadrení k žalobe zo dňa 27.06.2013, na

ktorom naďalej zotrval.

Opätovne uviedol, že v inšpekčnom zázname zo dňa 27.06.2012 na str. č. 2 sa nachádza vyjadrenie pani K., v ktorom uviedla, že ak zmluva o výkone správy nie je doručená vlastníkovi osobne, vlastníkovi bytu to oznámia prostredníctvom výzvy, ktorá je vložená do poštovej schránky, aby sa dostavil k správcovi za účelom obdržania zmluvy o výkone správy. Táto výzva tvorí prílohu inšpekčného záznamu č. 3. Žalovaný zdôraznil, že žalobca nevedel preukázať (napr. podacím lístkom, doručenkou alebo inou formou) zaslanie vyššie uvedenej výzvy spotrebiteľovi a tiež nevedel preukázať skutočnosť, že vlastník bytu odmietol osobne prevziať danú zmluvu o výkone správy. Správny orgán by prihliadol na skutočnosti uvádzané žalobcom, ak by ich tento vedel hodnoverne preukázať a z predložených písomných dokumentov neboli tieto skutočnosti jednoznačne preukázané.

Žalovaný uviedol, že podľa ustanovenia § 39 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., správny orgán mohol namiesto dôkazu pripustiť čestné vyhlásenie účastníka konania, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zdôraznil, že v uvedenom ustanovení je uvedená možnosť a nie povinnosť pripustenia čestného vyhlásenia ako dôkazu. V tomto konkrétnom prípade neprihliadol správny orgán na čestné vyhlásenie žalobcu, nakoľko tu existovala možnosť spochybnenia hodnovernosti predmetného čestného vyhlásenia. V uvedenom prípade mal žalobca disponovať inými dôkaznými prostriedkami a nespoliehať sa na čestné vyhlásenie.

S námietkou žalobcu, že v čase vydania rozhodnutia o uložení pokuty už uplynula trojročná objektívna (prekluzívna) lehota podľa ust. § 24 ods. 7 zákona o ochrane spotrebiteľa, žalovaný nesúhlasil. Mal za to, že ako kontrolný orgán postupoval v zmysle zákona č. 128/2002 Z.z. ako aj zákona č. 250/2007 Z.z., správne zistil skutkový stav a vyvodil právny záver, že kontrolovaný subjekt porušil uvedený právny predpis, na základe ktorého zistenia mu bola uložená pokuta, ktorú považoval za primeranú k zistenému porušeniu zákona a rozsahu dopadu na spotrebiteľa.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

#### IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu a dospel k záveru, že tomuto odvolaniu nemožno priznať úspech.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený 25. marca 2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s.p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj

procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležitosti odôvodní, niet dôvodu, aby odvolací súd rozhodnutie žalovaného správneho orgánu zrušil.

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Nitre, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní uvádza nasledovné.

Podľa § 8a ods. 1, veta prvá až piata zák. č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov účinnom v čase rozhodovania žalovaného, vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome uzatvoria so správcom písomnú zmluvu o výkone správy. Zmluva o výkone správy, jej zmena alebo jej zánik sa schvaľuje nadpolovičnou väčšinou hlasov všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Schválená zmluva o výkone správy alebo jej zmena, alebo jej zánik je záväzný pre všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ak je podpísaný nadpolovičnou väčšinou vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a správcom. Správca je povinný schválenú zmluvu alebo jej zmenu doručiť každému vlastníkovi bytu a nebytového priestoru v dome. Na doručovanie sa vzťahuje osobitný predpis.

Podstatnou námietkou žalobcu bolo tvrdenie, že svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu pre neho z ustanovenia § 8a ods.1 veta štvrtá zák.č. 182/1993 Z.z. - doručiť každému vlastníkovi bytu a nebytového priestoru v bytovom dome súp. č. 784, Petöfioho 6 - 18 v Komárne, zmluvu o výkone správy s dátumom 30. novembra 2007, uzavretú medzi žalobcom ako správcom a vlastními bytov - si splnil, a to i vo vzťahu k vlastníkovi bytu D.. Z dôvodu, že uvedený vlastník zmluvu, ktorá mu bola doručovaná odmietol prevziať, mal za to, že nastala fikcia doručenia v zmysle § 50 O.s.p.

Na tomto mieste odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že základným predpokladom vzniku fikcie doručenia v zmysle § 50 O.s.p. je bezdôvodné odopretie prijatia písomnosti adresátom, ktorá skutočnosť musí byť jednoznačne preukázaná. Za stavu, že žalobca bezdôvodné odmietnutie prevzatia uvedenej písomnosti jej adresátom Pavlom Trávníčkom dostatočným spôsobom nepreukázal, nemohla fikcia doručenia v posudzovanej veci nastať.

Z podrobného odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu je zrejmé, že so žalobcovou argumentáciou, týkajúcou sa nepreukázania doručenia predmetnej písomnosti D., sa vysporiadal dostatočným spôsobom.

Pokiaľ žalobca za účelom preukázania splnenia svojej zákonnej povinnosti ako dôkazný prostriedok predložil čestné vyhlásenie pani E. z 5. septembra 2012, aj podľa názoru senátu najvyššieho súdu, išlo len o účelovú snahu vyhnúť sa sankčnému postihu. Uvedené čestné vyhlásenie nepredstavuje totiž hodnoverný dôkaz, preukazujúci, kedy odmietol D. predmetnú písomnosť prevziať. Táto skutočnosť z neho vôbec nevyplýva, pričom neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že čestné vyhlásenie bolo pripojené až k odvolaniu proti prvostupňovému rozhodnutiu, a to bez akýchkoľvek príloh. Z inšpekčného záznamu z 27. júna 2012 tiež vyplýva, že riaditeľka spoločnosti žalobcu uviedla, že „Ak zmluva o výkone správy nie je doručená vlastníkovi bytu osobne, vlastníkovi bytu oznámia prostredníctvom Výzvy, ktorá je vložená do poštovej schránky, aby sa dostavil k správcovi za účelom obdržania Zmluvy o výkone správy“.

Senát odvolacieho súdu zdôrazňuje, že bolo vecou žalobcu, akú formu doručovania zvolil, avšak musel rátať s tým, že v prípade preukazovania doručenia predmetnej písomnosti sa môže dostať do dôkaznej núdze. Podľa názoru najvyššieho súdu, žalobca pri doručovaní písomnosti Pavlovi Trávníčkovi mal zvoliť takú formu doručovania, ktorou by jednoznačne preukázal, že svoju zákonnú povinnosť v zmysle § 8a ods.1 veta štvrtá zák.č. 182/1993 Z.z. splnil. Jednoznačne preukázateľný spôsob doručovania písomnosti uvedenému vlastníkovi bol predovšetkým v záujme žalobcu, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že pán Trávníček sa na žalobcu opakovane sťažoval na Slovenskej obchodnej inšpekcii, čo vyplýva z podkladov súdu predloženého administratívneho spisu. S prihliadnutím na uvedené možno ťažko predpokladať, že by pán Trávníček podporil argumentáciu žalobcu v predmetnej veci.

Ako novú skutočnosť žalobca v rámci odvolania proti rozsudku prvostupňového súdu namietal, že rozhodnutie o uložení pokuty vo výške 600 € za porušenie povinnosti podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa treba považovať za nezákonné aj z toho dôvodu, že v čase vydania rozhodnutia o uložení pokuty už uplynula trojročná objektívna (prekluzívna) lehota podľa ust. § 24 ods. 7 zákona o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého pokutu možno uložiť do jedného roka odo dňa, keď orgán dozoru zistil porušenie povinnosti podľa tohto zákona, najneskôr do troch rokov podľa odsekov 1 a 3 a do desiatich rokov podľa odseku 2 odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo.

Ohľadne tejto námietky senát odvolacieho súdu konštatuje, že základným predpokladom jej úspešnosti, by bolo hodnoverné preukázanie neúspešného doručovania horeuvedenej písomnosti pánovi F. Za stavu, že zákon č. 182/1993 Z.z. lehotu na doručenie zmluvy o výkone správy vlastníkom bytov neupravuje a žalobca bezdôvodné odmietnutie prevzatia písomnosti hodnoverným spôsobom nepreukázal, nemožno s názorom žalobcu o uplynutí prekluzívnej lehoty na vydanie rozhodnutia o jeho sankčnom postihu, súhlasiť. Z podkladov administratívneho spisu je zrejmé, že orgán dozoru porušenie povinnosti zistil počas vykonania kontroly dňa 27. júna 2012 a žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie dňa 21. marca

2013.

Odvolací súd zistil, že dôvody uvádzané žalobcom nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.